

Прѣкрасна, волна катъ сърна
 Тя впери пламенни очи,
 Примрѣжи клепки и мълчи,
 Тѣй често и надменно — горда!...
 Въ съзнание предъ своята орда
 За превъзходството си!.. Тя
 Понѣвга кръшно се размѣе;
 А грѣдь висока се люлѣе
 И дишатъ сочните ѹста!...

.

Но днеска черната печаль
 Я прикова на смъртенъ одѣръ
 И залинѣ духътъ ѹ бодѣръ
 Отровенъ отъ злокобна жалъ!...

III.

Не бѣ отдавна: въ полунощъ
 Сънътъ ѹ яростна тревога
 Смути... Уви! закрилна мощъ
 И упова духътъ къмъ Бога!...